

O iubire mai puternică: avantajul dificultăților

„Desigur, cine iubește devine vulnerabil, dar, într-un adevărat cuplu, această vulnerabilitate este reciprocă și atunci poate fi asumată fără teamă”. Acest editorial despre iubirea umană ne ajută să înțelegem bine că o poveste de iubire este făcută și din momente dificile.

23.09.2021

„Chemați să-și sfințească cuplul și să se sfințească, soții ar comite o eroare gravă dacă și-ar construi viața spirituală la marginea căminului lor și întorcându-i spatele” [1].

Nimeni nu se căsătorește pentru a se despărți. Nimeni nu aduce un copil pe lume pentru a-l face nefericit. Dar realitatea ne arată zilnic situații dificile, nedorite, care par să contrazică premisele la fel de evidente ca cele pe care le-am enunțat.

O alegere amețitoare

Căsătoria pentru totdeauna nu este o alegere ușoară, cu siguranță. Ca toate angajamentele definitive, acest lucru produce un vertij esențial. Totuși, îndată ce facem această alegere cu știință și determinare, acest vertij dispare și se transformă în securitate, într-o sursă de bucurie.

Libertatea s-a pronunțat și spiritul atentdescoperă atunci un nou orizont: să te întorci spre trecut, să te gândești la ceea ce ai lăsat în urmă nu mai are sens. Sufletul îndrăgostit este grăbit să cunoască această panoramă de creștere personală pe care tocmai a descoperit-o. De acum ținem frânele iubirii noastre, fără a o abandona la voia împrejurărilor. Evident, nu este vorba despre un parcurs fără probleme. Dificultățile sunt de prevăzut. Acestea zise, după un da care nu admite întoarcerea înapoi, se resimte și curajul de a face față. Viața are de acum un sens, se descoperă o nouă misiune care proiectează o lumină inedită asupra întregii noastre existențe.

Unii se tem de aceste dificultăți și nu se implică să iubească profund. Se înțelege. Iubirea este paradoxală fiindcă, pe de o parte ea ne face puternici în fața îndoielii, obstacolelor și a eventualelor

conflicte, dar ce cealaltă parte, ne face fragili, ne anulează punctele slabe.

Cine iubește se expune suferinței căci cei pe care îi iubim ne pot face să suferim.

Unele tehnici, chiar filozofii orientale, au în vedere o altă ieșire: „se străduiesc să nu simtă nimic pentru a nu suferi deloc”. Dar totuși, fericirea nu se reduce la absența suferinței.

Desigur, cine iubește devine vulnerabil, dar, într-un cuplu adevărat, această vulnerabilitate este reciprocă și poate deci fi asumată fără teamă. Mă dăruiesc soțului meu, știu că și soțul meu mi se dăruiește.

Vulnerabilitatea mea capătă forțe în mâinile sale și darul său devine puternic într-ale mele.

Pentru a surmonta dificultățile în cuplu, trebuie mai întâi să nu ne surprindă ceea ce se poate întâmpla. Iubirea noastră trebuie să defrișeze acel teren mai devreme sau mai târziu. Ca și într-o plimbare la munte, vârful este cunoscut iar dificultățile sunt avute în vedere chiar de la plecare. Provocarea constă în a-l surmonta cu inteligență și forță. Cei care consideră astfel căsătoria, „bărbați și femei suficient de curajoși pentru a-și purta această comoară în 'vase de argilă' a umanității noastre”, sunt „o resursă esențială la fel de bună pentru Biserică cât și pentru lume”, după cuvintele Papii Francisc [2].

Dificultățile care pot surveni în cuplu și în familie sunt de trei tipuri: cele care provin din mediul înconjurător, de la copii și din cuplul propriu zis. În cele trei cazuri, sugerez aceeași soluție: unitatea. Unitatea familială, unitatea matrimonială și unitatea personală sunt răspunsurile pentru a face față.

Dificultățile mediului înconjurător: unitate familială

Mediul înconjurător, adică mediul apropiat dar diferit de cel al familiei intime, cu problemele de muncă, grijile financiare, boala părinților, neînțelegerile familiale sau între prieteni.

Unitatea familială este criteriul sigur pentru a face față acestor dificultăți diverse pentru care nu există soluții unice. Integrarea lor în dinamica familială este așadar cel mai bun

mod de a leînfrunta. Mai ales, nu trebuie să li se permită ca ele să acționeze ca un factor exterior de destabilizare personală.

Într-o familie, bucuriile se multiplică iar supărările se împrăștiează. Când amenințarea este exterioară familiei, familia întreagă trebuie să-i facă față. Fiecare trebuie să-și aducă contribuția, la nivelul său și cu modul său de a vedea. Unitatea familială este astfel limita și criteriul prealabil la orice soluție sau la orice luare de poziție avută în vedere.

Deseori, aceste dificultăți oferă o ocazie deosebit de propice educării virtuților esențiale pentru creșterea personală: încrederea, umilința, sobrietatea, întrajutorarea, etc.

Probleme cu copiii: unitate în cuplu

Când copiii creează probleme, soluția ține întotdeauna de unitatea cuplului. Într-adevăr, copiii pot fi o sursă permanentă de conflict conjugal în cuplu, îndelungi perioade.

În fața problemelor cu copiii, soțul nostru trebuie să devină obiectul celor mai bune îngrijiri ale noastre. Iubirea conjugală trebuie atunci să crească pentru ca, orice se întâmplă, copilul să perceapă, cât mai clar posibil, iubirea dintre părinți și, natural, iubirea pe care ei i-o poartă. Este cel mai sigur drum pentru a-l ajuta să-și depășească problema personală.

Toate celelalte soluții (sfaturile, tehnicile, dialogul permanent în cuplu, angajamentul reciproc, analiza liniștită, ajutorul profesional,

etc...) decurg din această prioritate. Fără nicio îndoială, iubirea reciprocă a părinților este primordială pentru liniștea și orientarea copilului.

Dacă copiii percep clar și fără echivoc această prioritate (tatăl tău trece primul, mama apoi), s-au stabilit bazele pentru a înfrunta eficient orice tip de problemă.

Probleme în cuplu: unitatea personală

„Cadoul meu de mariaj cel mai frumos a fost posibilitatea de a mă lovi în permanență de cineva apropiat și intim, dar în același timp, altcineva și rezistent, cineva real, ca să zic așa” [3], afirmă C.S. Lewis. Se poate ca la un moment dat relația conjugală să se tulbure, să se înăsprească. Uneori, picătura care umple paharul poate declanșa o furtună. „Iar cuplul începe să se certe, să caute nod în papură... Soț și

soție nu au niciodată dreptate să se certe. Orgoliul este dușmanul fidelității conjugale” [4].

Unitatea personală este autenticitatea de viață, integritatea vieții intelectuale, volitivă, emoțională și biografică. În fața dificultății conjugale, respingem tentațiile a rupe cu ceea ce suntem, cu ceea ce am vrut să fim. Să-ți refaci viața, de acord, dar cu propriul tău material, nu cu materialul altcuiva.

Angajamentul conjugal ne-a transformat fundamental, iar viața fără ea, fără el este de acum de neconceput. Se va întâmpla astfel, dacă noi facem mereu un pas înapoi, cu mărinimie și generozitate, chiar dacă înseamnă a face un pic de cinema în cuplu și *a forța nota* în dăruirea pentru celălalt când lipsește motivația. Sfântul Josemaría ne amintește că Bunul Dumnezeu este cel mai bun spectator al acestei comedii

și, păstrând proporțiile, soțul nostru este cel mai bun spectator al umilei noastre interpretări, în cazul respectiv. Inima va răspunde chemării noastre dacă ținem la aceasta.

Pentru ca iubirea să devină mai puternică, trebuie s-o actualizăm, să-i alegem zilnic pe cei pe care îi iubim: (l)-amiubit(-o) astăzi? A remarcat-o el /ea? Apoi, să ne privim pe noi înșine: sunt singura persoană în măsură să îmbunătățesc relațiile?

Eu să mă schimb și cu această nouă privire, eu să-l ajut, ea / el de asemenea s-o facă. Cine trebuie să facă primul pas? Răspunsul nu are nimic nou: este cel care percepe problema, să știe el însuși.

Umilința și iertarea, o virtute și o conduită pentru a ajunge să ne păstrăm iubirea. Umilința de a ne recunoaște greșelile personale, pentru a cere ajutorul dacă este

nevoie, pentru a cere iertare, pentru a acorda această iertare și pentru a se accepta să fim iertați. Este vorba despre o iertare umilă, generoasă, înțelegătoare și oportună, care spune fără cuvinte: „**Am nevoie de tine pentru a fi eu însumi**” (JudittaBurggraf) [5].

După *Javier Vidal-Quadras*

Photos: Ismael Martínez Sánchez

.....

[1] Sfântul Josemaría, *E Cristos care trece*, nr.23.

[2] Papa Francisc, Audiență generală, 6-mai-2015.

[3] C.S. Lewis, *Apprendre la mort (A Grief Observed)*, 1961 édité à Paris: Éd. du Cerf, 1974.

[4] Sfântul Josemaría, note luate cu ocazia unei reuniuni familiale, 1-iunie-1974.

[5] J. Burggraf, °Să învățăm să iertăm”. Articol publicat în revista *Retos del futuro en educación*. Editat de O.F. Otero, Madrid 2004.

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/o-iubire-mai-puternica-avantajul-dificultatilor/> (18.12.2025)